

Arrest

nr. 118 918 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2012 doet de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een wettelijke geregistreerd partnerschap.

1.2. Bij vonnis van 26 oktober 2012 van de correctionele rechtbank van Hasselt, wordt de verzoekende partij veroordeeld tot de maximumstraf voor het bezit van speed, het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan haar echtgenote, zonder het oogmerk om te doden, maar met de dood tot gevolg en het verzuimen van hulp te verlenen of te verschaffen aan een persoon in groot gevaar.

1.3. Bij beslissing van 5 maart 2013 wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2012 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): K. Nationaliteit: Marokkaanse Geboortedatum: 17.02.1972 Geboorteplaats: Casablanca

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verlijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene legt een huurcontract voor dat niet geregistreerd werd. Bovendien blijkt uit een e-mail dd. 24.10.2012 van de politie van Riemst het volgende: "De studio gaf zeker een bewoonde indruk door hun beiden, doch was volgens onze vaststelling onbewoonbaar. Wij hebben vragen naar de woonkwaliteit van de woonst. De studio was heel onhygiënisch en rommelig. De deur ging amper open van de rotzooi in de woning, er is geen ruimte om te bewegen in de studio ..."

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de vereisten van artikel 40ter, 4° dat stelt 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoende aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats (...)'

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Uit het vonnis, dd. 26/10/2012, uitgesproken door de Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt, 18e kamer, blijkt dat betrokkene veroordeeld is voor een gevangenisstraf voor volgende feiten:

-Het bezit van speed.

-Het toedienen van opzettelijke verwondingen of slagen, zonder het oogmerk om te doden.

-Het verzuimen van hulp te verlenen ofte verschaffen aan iemand in groot gevaar.

De Correctionele rechtbank van het arrondissement Hasselt komt dan ook tot de conclusie dat gezien de feiten, slechts één straf kan worden opgelegd, namelijk de zwaarste. De rechtbank oordeelt dat de hierna bepaalde straf een gepaste straf is. Hierbij wordt rekening gehouden met:

-de aard en ernst van de feiten.

-het agressief gedrag van beklaagde op het ogenblik van de feiten.

-de belangrijke rol van beklaagde bij deze feiten.

-de zeer ernstige gevolgen van deze feiten.

-het gegeven op dergelijke agressieve wijze te reageren terwijl het slachtoffer zich in een zwakke positie bevindt ten gevolge van het speedgebruik.

-het gegeven dat beklaagde de hulpdiensten niet verwittigde.

-de persoon van beklaagde zoals deze blijkt uit het vooronderzoek en uit het onderzoek ter zitting.

-het strafrechtelijk verleden van beklaagde.

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt veroordeelde betrokkene dan ook tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Bovendien werd betrokkene voordien al twee keer veroordeeld tot 120 dagen en 143 dagen celstraf.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)"

1.4. Op 24 april 2013 wordt de verzoekende partij door het parket van Tongeren gearresteerd voor een autodiefstal te Bilzen. Lastens hem werd een PV opgesteld met nummer TG.17.L3.002545/2013 op 25 april 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geheel ten onrechte wordt gesteld dat zij niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 40ter, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt vooreerst dat het huurcontract dat wordt voorgelegd niet geregistreerd is. Men gaat hierbij geheel voorbij aan het feit dat huurcontracten dienen geregistreerd te worden door de verhuurder en niet door de huurder zelf. Het feit dat een huurcontract niet geregistreerd is doet ook geen enkele afbreuk aan de geldigheid ervan.

De verzoekende partij stelt verder dat, geheel ten onrechte, men in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat de studio niet voldoet aan de vereisten van artikel 40ter, 4° van de Vreemdelingenwet, gebaseerd op één enkele e-mail van de politie van Riemst. De Vlaamse Wooncode bevat uitgebreide voorwaarden waaraan een woning dient te voldoen, en er zijn tegensprekelijke procedures waarbij woningen al dan niet geschikt of bewoonbaar kunnen worden verklaard. De woning van mevrouw B. is nooit ongeschikt of onbewoonbaar verklaard. Er is nooit enige procedure hiertoe opgestart. Een enkele e-mail van de politie van Riemst is uiteraard geen volwaardig alternatief voor een tegensprekelijke procedure.

De verzoekende partij stelt verder dat het verblijf ten onrechte geweigerd werd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Zij geeft toe dat zij op 26 oktober werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt. Dit geeft echter een vertekend beeld van de verzoekende partij. De feiten die zich volgens de verzoekende partij hebben voorgedaan geven volgens haar een ander beeld. Het is zo dat zij voordien samenwoonde met haar toenmalige vrouw. Deze vrouw was zeer depressief en deed aan zelfverminking ten gevolge van deze depressie. Telkens smeekte zij haar man, de verzoekende partij, daarna om hierover te zwijgen en niet naar de dokter te gaan of de hulpdiensten te bellen. De verzoekende partij deed dit dan ook niet. Uiteindelijk is de vrouw gestorven aan deze zelf toegebrachte verwondingen. Daarom ook dat de verzoekende partij beschuldigd werd van het verzuimen van hulp te verlenen aan iemand in groot gevaar.

De verzoekende partij heeft inderdaad in het verleden een probleem gehad met drugsgebruik, hetgeen ook samenhangt met de moeilijke thuissituatie. Op dit ogenblik is de verzoekende partij echter clean.

De verzoekende partij is veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf. Op 19 december 2012 is zij opgesloten in de gevangenis van Hasselt en op 25 januari 2013 werd zij voorlopig in vrijheid gesteld. Zij verwijst naar stuk 2. Zij heeft een deel van haar straf uitgezeten en is in vrijheid gesteld onder bepaalde voorwaarden. Zij dient een drugbegeleiding te volgen en werk te zoeken. Dit laatste is op dit moment uiteraard zeer moeilijk gelet op het bevel om het grondgebied te verlaten. Geen enkele werkgever zal de verzoekende partij aannemen als de kans bestaat dat zij binnenkort dient terug te keren naar Marokko. Zij volgt echter wel drugbegeleiding en is clean. Zij heeft zich zeer duidelijk herpakt. Zij is een nieuw leven aan het opbouwen. Sinds 11 april 2012 is zij wettelijk samenwonend met mevrouw B.I. Samen

hebben zij een zoon die de verzoekende partij erkend heeft op 24 augustus 2012. Zij verwijst naar de stukken 3 en 4. Niets wijst er dus op dat de verzoekende partij een gevaar is voor de veiligheid of de openbare orde. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 40ter, ten vierde van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

(...)

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing twee motieven bevat. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing enerzijds dat het huurcontract niet werd geregistreerd en vervolgens dat uit een e-mail van de politie van Riemst blijkt dat het niet gaat om 'behoorlijke huisvesting' zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Anderzijds bevat de bestreden beslissing nog een determinerend motief, met name waar het gesteund is op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in die zin dat het volstaat om de bestreden beslissing op zich te kunnen dragen. Dit betekent dat voornoemd motief met betrekking tot de huisvesting en het huurcontract een overtollig motief is. Het determinerend motief van de bestreden beslissing luidt als volgt: *“Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”*

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Het motief geënt op artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt als volgt verder uitgewerkt in de bestreden beslissing:

“Uit het vonnis, dd. 26/10/2012, uitgesproken door de Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt, 18e kamer, blijkt dat betrokkene veroordeeld is voor een gevangenisstraf voor volgende feiten:

- Het bezit van speed.
- Het toedienen van opzettelijke verwondingen of slagen, zonder het oogmerk om te doden.
- Het verzuimen van hulp te verlenen ofte verschaffen aan iemand in groot gevaar.

De Correctionele rechtbank van het arrondissement Hasselt komt dan ook tot de conclusie dat gezien de feiten, slechts één straf kan worden opgelegd, namelijk de zwaarste. De rechtbank oordeelt dat de hierna bepaalde straf een gepaste straf is. Hierbij wordt rekening gehouden met:

- de aard en ernst van de feiten.
- het agressief gedrag van beklaagde op het ogenblik van de feiten.
- de belangrijke rol van beklaagde bij deze feiten.
- de zeer ernstige gevolgen van deze feiten.
- het gegeven op dergelijke agressieve wijze te reageren terwijl het slachtoffer zich in een zwakke positie bevindt ten gevolge van het speedgebruik.
- het gegeven dat beklaagde de hulpdiensten niet verwittigde.
- de persoon van beklaagde zoals deze blijkt uit het vooronderzoek en uit het onderzoek ter zitting.
- het strafrechtelijk verleden van beklaagde.

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt veroordeelde betrokkene dan ook tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Bovendien werd betrokkene voordien al twee keer veroordeeld tot 120 dagen en 143 dagen celstraf.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.”

Teneinde de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te verantwoorden, wees verweerder aldus op de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten om te stellen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

2.4. Tegen dit determinerend motief brengt de verzoekende partij in dat haar veroordeling op 26 oktober 2012 door de correctionele rechtbank van Hasselt een vertekend beeld geeft van haar, en zij geeft daarop haar versie van de feiten. Verder stelt zij dat zij inderdaad een probleem heeft gehad met drugsgebruik, maar dat zij nu clean is. Zij geeft aan dat zij een deel van haar straf heeft uitgezeten en in vrijheid is gesteld onder voorwaarden. Zij gaat verder in op deze voorwaarden. Zij stelt dat zij een nieuw leven aan het opbouwen is, al meer dan een jaar wettelijk samenwonend is met mevrouw B.I., en zij samen een zoon hebben.

Volgens de verzoekende partij wijst niets er dus op dat zij een gevaar is voor de veiligheid of de openbare orde.

2.5. Het vonnis van de 18^e kamer van de correctionele rechtbank van het arrondissement Hasselt van 26 oktober 2012 bevindt zich in het administratief dossier. Uit de lezing van dit vonnis blijkt dat de weergave van de inhoud ervan die terug te vinden is in de bestreden beslissing correct is.

De verzoekende partij betwist verder het volgende motief van de bestreden beslissing niet: “Bovendien werd betrokkene voordien al twee keer veroordeeld tot 120 dagen en 143 dagen celstraf.”

Door het geven van haar eigen versie van de feiten, en de andere loutere beweringen zoals hierboven weergegeven, maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.”* kennelijk onredelijk zou zijn. De aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijken bovendien uit de lezing van het vonnis van de correctionele rechtbank van Hasselt van 26 oktober 2012, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst.

De aangevoerde kritiek geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verder betwist de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing niet: *“Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.”* De verzoekende partij beperkt zich immers tot de loutere vermelding van het feit dat zij wettelijk samenwonend is en een zoon heeft met haar partner. Voornoemd motief blijft dan ook bestaan.

Het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het determinerend motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is heeft tot gevolg dat de al dan niet kennelijke redelijkheid van het overtollig motief irrelevant is geworden, en de eventuele kennelijke onredelijkheid van het overtollig motief niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De verzoekende partij maakt de opgeworpen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER